

FERMS!

Organ de les Joventuts d'Esquerra Estat Català

Núm. 1

Barcelona 25 de desembre de 1934

Preu: 20 cèntims

Avi Macià: Presents!

Fa un any que la Catalunya Popular, la Catalunya dels homes de cor, passava per l'angoixosa prova de la mort del seu cabdill. L'Avi Macià, el pare de les nostres llibertats, l'home que tots portem al cor i a l'esperit, ens deixava per sempre més. Quin buid s'havia fet a Catalunya! quina tristesa silenciosa la tarde solemne de l'enterrament! Semblava que la natura — per associar-se al dol — s'havia posat el mantell gris de les grans diades. De la terra pujava un plor. La gorja de la multitud era seca i febolencs els ulls del poble.

Avi Macià, per què ens deixares? per què obrires en el teu poble la llaga eterna de la teva absència i del teu buid?

Ha passat un any i la Catalunya irredempta, la Catalunya màrtir, ha conegut nous sofriments. Trepitjades les seves llibertats, escarnits els seus homes i les seves institucions, Catalunya passeja per les planes desolades del món els ulls esbatanats del seu desesper.

Mort el primer President de Catalunya!

Empresonat el segon!

Els anys es compten per dolors i amb plors es celebren les festes que els altres celebren amb rialles.

Però hi ha res més gran que un poble que ha crescut en la sofrança? Hi ha res més noble en el front d'un home que els signes silenciosos de la tristesa?

Catalunya l'estimem pels dolors que ens dones. T'estimem per les rialles que ens ofegues.

Macià és mort, Companys és empresonat. Però Catalunya és viva i Catalunya és lliure.

Què hi poden contra la voluntat d'un poble, contra la flama viva de l'esperit col·lectius les lleis repressives, els Consells de Guerra i les persecucions?

Misèria de les bèsties de presa que no poden esclavitzar la llum!

Macià reviurà en nosaltres! Companys serà alliberat!

Catalunya cantarà cants de joia i de ríomf.

Catalans, confieu en vosaltres! No defalliu ni un instant davant la sort adversa. Els enemics del nostre poble, lladres de gran camí, no saben què fer de la victòria. Els buixins tremolen davant la Verge. La claror de la veritat ha il·luminat la seva vergonya i el seu odi.

Catalans: Aneu de bon matí davant la tomba de Macià. Agenol·leu-vos davant d'ell i reseu-li amb la veu mullada aquesta oració:

"Macià, jurem fidelitat al vostre record i a la vostra esperança. La Catalunya que van crear, i que ara uns estrangers innobles violen, tornarà a ésser vostra. Vindrem a oferir-vos-la, posar-la al vostres peus encara que hi hàgim de deixar les vides."

Després d'aquest jurament, Catalans, aixequen-vos decidits i mirant amb ira, els punys closos, els cementiris de Barcelona on jeuen Comp-te, Alba, Duch, Rafat i tants altres, jureu venjança.

Després, Catalans, pujeu al turó més alt de Montjuïc i des d'allà apercebeu la tomba on hi ha, enterrat en vida, l'altre President.

Per la teva llibertat!

Per Catalunya!

Catalans. Tots a Montjuïc, que una riuda humana manifesti davant la tomba de Macià el seu amor i la seva esperança. Que els enemics vegin que Catalunya viu sota les cendres i que ben aviat el vent de la passió atiarà la flama!

Tot-hom a Montjuïc
que la tomba de Ma-
cià apareixi coberta
de flors catalanes.

Que la seva imatge
ens guiï a l'acció
i a la victòria.

VISCA
CATALUNYA!